

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Z.M., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici
 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v
 řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2014 č.j. DSH/3183/14**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu ze dne 28.1.2014 č.j. OD/1216/14/Pr, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že podle přiloženého odborného posudku vypracovaného Mgr. P.Š. rychlost vozidla změřená Policií ČR neodpovídala skutečné rychlosti vozidla, když policie postupovala v rozporu s návodem k obsluze radaru tak, že úhel odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla byl 24,69 stupňů, avšak dle návodu k obsluze musí být úhel odklonu radarového svazku 22 stupně (+/- 1 stupeň). Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. **3 As 29/2011-56**, podle něhož „soud považuje vyjasnění otázky, zd a při měření postupovali

policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje, za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku. Podle ověřovacího listu totiž rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze." Žalobce navrhl jako důkaz přiložený posudek a dále návod k obsluze přístroje Ramer 7CCD. Podle žalobce skutečnost, že policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, je prokázána i výpovědí pprap. R., z jehož výpovědi podle žalobce jednoznačně vyplývá, že policisté neprovedli ověření rovnoběžnosti postavení svého vozidla s radarem k ose komunikace, ač toto stanoví návod k obsluze. Žalobce byl toho názoru, že si správní orgán I. stupně měl opatřit návod k obsluze a při dokazování zvážit, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s tímto návodem. Obviněnému z přestupku tak mělo být umožněno seznámit se s návodem k obsluze radarového rychloměru, aby mohl případně uplatnit námitku nesprávnosti měření. Dále žalobce namítal, že v záznamu o přestupku absentuje údaj o tom, která osoba provedla měření a místo měření. Podle žalobce je otázkou, zda-li si svědek R. mohl po tak dlouhé době skutečně při výpovědi vybavit, že prováděl měření předmětného vozidla, a to s přihlédnutím k jeho paměťové dispozici, kdy si nedokázal vzpomenout polohy patří do je ho běžné náplně práce. Podle žalobce tak nebylo prokázáno, která konkrétní osoba prováděla předmětné měření rychlosti vozidla. Žalobce tvrdil, že na místě se pohybovala u radaru též civilní osoba, která se žalobci jako policista neprokázala. Přitom silniční zákon podle ust. § 79 a) stanovuje jako podmínku měření obsluhu zařízení policistou. Verzi žalobce nasvědčuje též skutečnost, že ve výstupu z měřicího zařízení není kolonka „měřil“ vyplněna. Podle žalobce tvrzením jediného policisty nelze stavět najisto skutečnost, kdo konkrétně prováděl měření, zejména vzhledem ke skutečnosti, že žalobce zpochybnil schopnost pprap. R. si s odstupem času vybavovat události, a také proto, že jeho výpověď nebyla potvrzena výpovědí druhého policisty pprap. Č. Žalobce rovněž namítal, že ve správním spise není založen důkaz o proškolení pprap. R. k obsluze radarového zařízení.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že odborný posudek vypracovala osoba, která není soudním znalcem, nýbrž konala jej v rámci živnostenského oprávnění ke zpracování odborných studií a posudků. Z živnostenského rejstříku nevyplývá, že by k podání odborných vyjádření v oboru doprava byl oprávněn. Podle žalovaného tak zhotovitel odborného posudku není odborně způsobilou osobou, jejíž závěry by mohlo provedení měření zpochybnit. Měření rychlosti bylo provedeno schváleným silničním radarovým rychloměrem, platně ověřeným v souladu s ověřovacím listem, který je součástí spisu. Policista Č. vypověděl, že radar obsluhoval, připravil měřicí zařízení dle návodu a že radarová hlava byla rovněž nastavena dle návodu. Zmocněnec žalobce se k výpovědím svědků ani k věci samotné při jednání nevyjádřil. Správní orgán I. stupně neměl důvod zpochybňovat, že přístroj byl obsloužen správně a že funkce měření rychlosti proběhla bezchybně. Dál tuto skutečnost vzhledem ke svědeckým výpovědím považoval za prokázanou. Na základě fotografie z radaru, oznámení přestupku, výpovědí policistů hodnocených jako věrohodných, má žalovaný za prokázané spáchání přestupku. Podle žalovaného nelze dokazovat neexistující skutečnosti – tzv. negativní důkazní teorie (viz rozsudek NSS ze dne 26.7.2006 č.j. 3 Azs 35/2006-104). Měření rychlosti na podkladě zhodnocení provedených důkazů proběhlo podle závěru správních orgánů správně, tedy v souladu se zákonnými předpisy i s návodem k obsluze. Žalobce v řízení nenamítl jediný relevantní důkaz, který by svědčil o opaku. Negativní skutečnost může být prokázána pouze prokázáním komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní

skutečnosti vylučuje (usnesení Ústavního soudu ze dne 4.12.2008, sp. zn. I US 2631/08). Nelze tak podle žalovaného přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán I. stupně byl povinen prokazovat, že měření neproběhlo dle návodu k obsluze, neboť nelze prokázat neexistující skutečnost. Podle žalovaného také NSS opakovaně dovodil, že je nadbytečné zjišťovat či prokazovat, zda byli policisté k obsluze měřicího zařízení proškolení, neboť jsou k této činnosti oprávněni ze zákona. Žalobce námitky co do relevantního výsledku měření neuvedl ani v odvolání, které podal zcela bez důvodů. Vzhledem k tomu argumentace žalobce, že spis neobsahuje spolehlivý důkaz o protiprávním jednání, je podle žalovaného nedůvodná a rozporná s obsahem spisu, kdy fotodokumentace provedeného měření je součástí spisu od samého počátku řízení. K přestupku došlo 16.8.2013 a rozhodnutí o odvolání bylo vypraveno 14.3.2014, tedy řízení o přestupku trvalo téměř 7 měsíců a žalobce námitky proti provedenému měření po celou dobu neuvedl. Žalobce se nevyjádřil do oznámení, v odporu neuvedl, proč s rozhodnutím v příkazním řízení nesouhlasí. Žalobci byla doručena dvě předvolání k jednání, v nichž byl žalobce poučován, že má právo se ke všem skutečnostem a k důkazům vyjádřit, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy. Svého práva nevyužil. V odvolání ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 17 A 3/2013-63 ze dne 31.3.2014 s tím, že námitky uplatněné v žalobě nebyly uplatněny před správními orgány obou stupňů, ale teprve před správním soudem. Žalovaný od kázal na § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že nezjistil v žalobě tvrzenou nezákonnost rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 16.5.2013, podle něhož žalobce v tento den v 8:11 hodin řídil vozidlo Fiat Ducato RZ ... v obci Malá Víska ve směru jízdy na Klatovy a byla mu naměřena rychlost 63 km/h po odečtení odchylky přístrojem MicroDigiCam-Ramer 7CCD. Žalobce se odmítl vyjádřit a podepsat do oznámení, kde se dále uvádí, kde bylo vozidlo zastaveno a že stanoviště radaru bylo u domu č.p. 75 v Malé Vísce a že osoba hlídce uvedla jako důvod nesouhlasu s přestupkem, že je pojištěna proti pokutám. Podle úředního záznamu PČR ze dne 16.8.2013 vozidlo bylo zastaveno hlídkou naproti obchodnímu domu Šota před autobusovou zastávkou. Po ztotožnění řidiče tento s přestupkem nesouhlasil a žádal sepsání oznámení přestupku z důvodu, že je pojištěn proti pokutám, což mu dosud procházelo a pokuty platit nemusel. Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku pořízený radarem spolu s fotografií naměřeného vozidla, z něhož je možné vyčíst registrační značku, a dále se zde uvádí naměřená rychlost, směr vozidla, datum a čas měření, stanoviště v Malé Vísce. Není vyplněno místo měření, osoba, která měřila, a svědek měření. Dále je součástí ověřovací list k předmětnému radaru s platností do 7.3.2014. Proti příkazu správního orgánu žalobce podal odpor.

Svědek P.Č. dne 6.1.2014 vypověděl, že měřili rychlost pomocí přístroje Ramer 7CCD v obci Malá Víska. V předmětné věci změřili vozidlo jedoucí na Klatovy, které zastavili za obcí Malá Víska. Případ řešil jeho kolega. Sepsali oznámení přestupku, neboť to řidič požadoval. Svědek uvedl, že místo měření nezvolil, ale považuje je za souladné s návodem na použití radaru. Svědek sám také obsluhuje radarové zařízení a je k němu proškolen. Svědek nedokázal říci podle pořízené fotodokumentace, pod jakým úhlem byla nastavena radarová hlava.

Svědék pprap. M.R. vypověděl, že prováděli měření na silnici I/27 v Malé Vísce před budovou č.p. 75, kde naměřili nákladní vozidlo žalobce jedoucí rychlostí 66 km/h ve směru na Klatovy. Zastavili ho před obchodním domem Šota. Udělili mu pokutu 500,- Kč, avšak žalobce s tím nesouhlasil, neboť je pojištěný proti pokutám od policie a opakovaně mu to prochází. Proto žádal sepsání oznámení i v tento den. Do oznámení se odmítl vyjádřit a nepodepsal je. Tento svědek obsluhoval radar a jeho kolega řídil vozidlo. Tento svědek jednal se žalobcem. S vozidlem stáli na nezpevněném (písečném) povrchu mezi dvěma garážemi po levé straně silnice ve směru na Klatovy. Žalobce je míjel po jeho pravé ruce. Měli tedy pozemní komunikaci po pravé ruce. Měřicí zařízení připravil dle návodu od výrobce. Provádí se takto nastavení přístroje, zaostření kamery, nastavení údajů o stanovišti. Nastavení proběhlo klasickým způsobem před započítím měření. Místo měření uvedli pouze obec a konkrétněji je to v úředním záznamu. Radar se nastavuje na 60 metrů, kdy na tuto vzdálenost probíhá měření nejčastěji. Když se začíná měřit, neuvádí se, kdo měřil. Návod na použití měřicího zařízení je společně s kalibračním listem na dopravním inspektorátu v Klatovech. Přesný úhel, pod jakým je nastavena radarová hlava, svědek neznal, ale uvedl, že byla nastavena dle návodu. Dále uvedl, že hlava má maximální rejď a na tento je nastavena.

Při jednání zmocněnec žalobce požádal o lhůtu do 15.1.2014 pro písemné vyjádření ve věci. Ve věci se již nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dospěl k závěru, že předmětné vozidlo v daném místě a čase řídil žalobce, neboť toto dokládají podklady PČR, kdy žalobce byl po zjištění protiprávního jednání v obci Malá Víska zastaven a při kontrole se prokázal řidičským a občanským průkazem, čímž byla jednoznačně zjištěna jeho totožnost. Skutečnost, že předmětné vozidlo řídil právě žalobce, potvrzují i ve svých výpovědích oba policisté. Správní orgán má protiprávní jednání za spolehlivě zdokumentované záznamem o přestupku z radaru, úředním záznamem PČR, oznámením přestupku a svědeckými výpověďmi. V případě policistů, provádějících výkon služby s vědomím odpovědnosti veřejných činitelů, změřivších a následně kontrolujících jim neznámého řidiče, neshledal správní orgán žádných rozporů v předložených podkladech – záznamu o přestupku, oznámení přestupku, úředním záznamu PČR a jejich výpovědi u správního orgánu. Rychloměrem, který byl způsobilý k měření rychlosti, byla žalobci změřena minimální rychlost 63 km/h, což byla rychlost v obci nedovolená.

Žalovaný v žalobou **napadeném rozhodnutí** poukázal na ust. § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu v rámci odvolání rozhodnutí napadá a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však žalovaný zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu v souladu s § 52 správního řádu. Na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, byl správním orgánem I. stupně vyvozen logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný ztotožnil. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku rozhodnutí. Je z něho zřejmé, jaké podklady správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Žalobci byla stanovena

přiměřená lhůta k doplnění odvolání, které nevyužil. Žalovaný poukázal na to, že kopie spisu byla žalobci předána již 6.1.2014 po ústním jednání.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Námitku o možném nesprávném měření žalobce uplatnil poprvé v žalobě. Podle názoru zdejšího soudu pokud měl žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží právě přestupkové řízení, povinně nařizované ústní jednání i institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů.

Je zřejmé, že žalobce žádné námítky proti nesprávnému měření nevznnesl v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se nevyjádřil, u ústního jednání sdělil, že se k provedení dokazování vyjádří, ale neučinil tak, a blanketní odvolání ani přes výzvu nedoplnil. Takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle **§ 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení**.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

„Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. **1As 27/2011-81**, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.Ús 83/96).

Z výsledku svědků – zakročujících policistů vyplývá jednoznačně, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze radarového zařízení a že byli k provádění měření proškoleni. S tvrzením žalobce v žalobě, že policisté neprovedli ověření rovnoběžnosti postavení svého vozidla s radarem k ose vozovky, nelze podle názoru soudu souhlasit, neboť z výše shrnuté výpovědi svědka R. jasně vyplývá, jaké bylo postavení vozidla ve vztahu k vozovce. Svědek totiž popsal, že vozovku měli podél pravé ruky.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že si především svědek R., který s žalobcem přestupek projednával, okolnosti daného případu nepamatoval. Podle názoru soudu naopak je zřejmé, že svědek si pamatoval rozhodující události, jako kde s vozidlem policisté stáli a kde prováděli zastavení projíždějících vozidel i jak žalobce reagoval na sdělení přestupku. Protože nebyly zjištěny ani jiné okolnosti, které by věrohodnost svědků snižovaly, soud považuje jejich výpověď za věrohodnou. Tím spíše, že je v souladu i s ostatními podklady pro rozhodnutí správního orgánu, zejména se záznamem o přestupku, s oznámením přestupku a s úředním záznamem.

Prokázání daného přestupku nezpochybňuje ani absence údaje o tom, která osoba provedla měření a místo měření, v záznamu o přestupku. Z výpovědi svědků vyplývá, že tyto údaje nebyly před zahájením měření obsluhou radaru zadány. Nicméně jsou zjištělné z ostatních podkladů - z úředního záznamu, z oznámení přestupku a i ze samotných svědeckých výpovědí.

Za důvodné nelze uznat ani žalobní tvrzení, podle něhož měl správní orgán předložit žalobci návod na obsluhu radaru. Ze správního spisu je zřejmé, že takový důkazní návrh žalobce neučinil. Současně správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s § 3 správního řádu na základě podkladů, které měly k dispozici. Vzhledem k tomu soud neshledal pochybení v tom, že dokazování nebylo rozšířeno o návod na obsluhu radarového zařízení.

Soud vycházel ze spisového materiálu, podle něhož žalobci byla v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, tj. v obci, naměřena rychlost 63 km/hod po odečtení odchylky. Jedná se tedy nepochybně o překročení rychlosti v obci, které žalobce jako řidič měl a mohl vnímat svými smysly. Pokud by tedy žalobce byl přesvědčen o tom, že nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost a přestupku se nedopustil, má soud za to, že by v takovém případě žalobce své stanovisko s největší pravděpodobností sdělil již přímo policistům na místě přestupku (což by mohlo být zaznamenáno v oznámení přestupku nebo v úředním záznamu PČR), nebo by se žalobce o tomto svém přesvědčení, (že jel v souladu s předepsanou rychlostí a nesprávně mu byla naměřena rychlost vyšší) alespoň zmínil někdy v průběhu správního řízení. Jelikož tak žalobce neučinil a ani v odvolání v tomto směru nic neuváděl, jeví se tvrzení žalobce uplatněné poprvé v žalobě nevěrohodným a účelovým, sledujícím dosažení zrušení správního rozhodnutí a následného uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku.

V žalobě žalobce na základě přiložené listiny zvané „posudek“ tvrdil, že došlo k měření v nesprávném úhlu. Dále je zřejmé, že v tzv. odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu

mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Za této situace soud neprováděl důkaz tímto „odborným posudkem“, neboť je zřejmé, že po stránce obsahové nijak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení žalobce v žalobě, tedy nejsou zde konkrétní skutečnosti, jež by byl způsobilý prokázat, a jedná se opět pouze o ničím nepodkládané tvrzení.

Tzv. odborný posudek tím, že se v něm pouze obecně tvrdí nedodržení (blíže neuvedené části) návodu k obsluze měřícího zařízení, zcela pomíjí řešení otázek tzv. chyb měření, a principu, že pokud dojde k chybnému měření, měřící zařízení změřením vůbec neprovede (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013 čj. **3 As 82/2012-27** nebo ze dne 4.12.2013 čj. **1 As 83/2013-60**). Použité zařízení je plně automatizované, obsluhující policista nenastavuje odklon osy svazku od směru jízdy měřeného vozidla 22°. Jedná se o technický parametr daného měřícího zařízení. Odborný posudek tak nedokazuje, že návod k obsluze radaru nebyl dodržen, jak žalobce tvrdil.

Podle názoru soudu fotografie ze záznamu o přestupku nevyvolává pochybnosti o správnosti provedeného měření. K tomu je ve spise založen i platný ověřovací list radarového zařízení. Rovněž z výpovědi svědka R. jasně vyplývá, že při měření neprováděl nastavování úhlu měření radarové hlavy. Z toho důvodu nezpochybňuje správnost měření vyjádření obou svědků, že jim není známo, pod jakým úhlem bylo měření prováděno. Postačuje, že svědek R. uvedl, že radarovou hlavu nastavil na "maximální rejď". To odpovídá tomu, že úhel radarové hlavy je daný a radarová hlava má nastavitelné polohy pouze vpravo, vlevo, rovně.

V projednávané věci bylo podle názoru soudu skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. **3As 9/2013-35**). Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. února 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková